

очи-ты и въ сладкѣхъ снѣхъ забѣравала что-то было и не мыслила, что ще бѣде за напрѣдз.

Свѣтославоу-ти кораби прѣплѣвали Черно море и встѣпили у Днѣпра. Тамъ на отечественны-ты воды излѣзли на устѣе-то подъ стогодишенъ гѣстѣ растѣ, обыколили го съ стрѣлы, принесли жрътвѣ Перѣхъ и на покровителны-ты богове, домашны живины, поклонили сѣ на земѣ-тѣ, цѣлѣвали ихъ, напили сѣ водѣ изъ Днѣпра, послѣ везали на глѣбы червены калци, пѣстили гы да лѣтѣть и вси мзлашкомъ гладали на коу странѣ шѣть трѣгнѣть глѣби-ти.

— Ты ищѣшь да знаѣшь, Райно, зачѣо правимъ това? рѣче Свѣтославъ. Тѣи глѣбы сѣ изъ наши градове. Брѣзо шѣть полѣтѣть по домовете ни да отнесѣть радостнѣ вѣсть за честито-то ни покрашѣне.

Высоко сѣ издвигнѣли освободѣни-ти глѣбы; доста сѣ врытѣли по въздуха въ нѣкоу нерѣшимость: кѣдѣ да лѣтѣть? Вили сѣ, вили сѣ, па веднага вси еднакво почали да сѣ спѣшѣть на корабы-ты.

Не е на добро выкали войници-ти: гдѣ-то отъ пѣть сѣ запрѣхъ! Не сѣ понесли добры вѣсти!

Райна повлѣднѣла, Воинъ въздхнѣлъ; Свѣтославъ погляднѣлъ Райнѣ и замыслилъ сѣ; войска-та угрыжено сѣднала въ корабы-ты. Плѣвали възъ Днѣпръ. Нѣчто тажкы станѣли кораби-ти, коена пѣсьнь не грѣми, не придава силѣ на козарскы-ты лопаты.